

OLIMPIADA NAȚIONALĂ LECTURA CA ABILITATE DE VIAȚĂ
Etapa națională
29 aprilie 2023
Nivelul 3 – clasele a IX-a și a X-a

Înainte de a răspunde la cerințele formulate, citește cu atenție precizările de mai jos.

- Toate subiectele sunt obligatorii.
- În cazul subiectelor care presupun încadrarea într-o limită de rânduri, vei numerota fiecare rând pe care îl vei scrie.
- În cazul cerințelor în care limita maximă de rânduri este precizată, nu se vor lua în considerare rândurile excedentare.
- Timpul de lucru este de trei ore.

Citește cu atenție fiecare text, apoi cerințele și răspunde la fiecare dintre acestea.

SUBIECTUL I

(30 de puncte)

VILEGIATURISTUL¹

de Carson McCullers

În dimineața aceasta se trezi din somn cu imaginea Romei în minte: fântâni arteziene, străzi înguste, arcuite, cetatea aurie presărată cu flori și pietre șlefuite de timp. Într-o asemenea stare, de semiconștiență, se vedea câteodată la Paris, în vilegiatură, sau în Germania, printre ruinele din timpul războiului, în Elveția la schi sau într-un hotel înconjurat de zăpadă. Alteori se închipuia pe un câmp înțelenit din Georgia sau în zori de zi, la vânatoare. În dimineața aceasta, în visurile fără vârstă, vedea Roma.

John Ferris se trezi din somn într-o cameră dintr-un hotel newyorkez. Avea senzația că i se va întâmpla ceva neplăcut, dar nu știa ce anume. Această impresie, pe care ocupațiile matinale o estompară, stăruia în el chiar după ce se îmbracă și coborî în hol. Era o zi de toamnă senină și soarele palid se strecura printre zgârie-norii pastelați. Ferris intră în *drug-store*²-ul alăturat și se așeză în boxa din fund, la fereastra care dădea spre trotuar. Comandă o gustare obișnuită în America: ouă jumări și cârnați.

Ferris venise de la Paris pentru înmormântarea tatălui său, care avusese loc săptămâna trecută, în orașul natal din Georgia.

Moartea îl surprinse și îl făcu să-și dea seama că tinerețea s-a dus. Părul i se rărea și venele proeminente pulsau la tâmpilele acum pleșuve. Trupul, cu excepția unui început de burtă, îi fusese cruțat încă. Ferris îl iubise pe tatăl lui și legătura dintre ei fusese cândva deosebit de strânsă, însă anii destrămaseră oarecum acest devotament filial; moartea, deși de mult timp așteptată, îl deprimase în chip nebănuit. Rămăsese acasă cât putuse de mult, cu mama și cu frații lui. Avionul de Paris urma să plece a doua zi de dimineață.

Ferris își scoase agenda cu adrese ca să caute un număr. Întorcea paginile din ce în ce mai atent. Nume și adrese din New York, din diferite capitale europene, altele mai șterse din statul său de baștină, din Sud. Denumiri tipărite și decolorate, altele șterse, lățite. [...] Când închise agenda, Ferris avu o senzație de nesiguranță, de nimicnicie, aproape de frică.

În clipa aceea tresări brusc. Uitându-se afară pe fereastră, o văzu deodată pe stradă pe fosta lui soție, mergând agale. Elizabeth trecu foarte aproape de el. Nu fu în stare să înțeleagă tresărirea sălbatică a inimii, nici senzația de tulburare și de farmec ce stăruia încă după ce ea trecuse.

Ferris achită repede consumația și se rezezi afară, în stradă. Elizabeth se oprise la colț, așteptând să traverseze Fifth Avenue. Se îndreptă grăbit spre ea, cu intenția de a-i vorbi, însă semafoarele își schimbă culoarea și Elizabeth traversă strada înainte ca el s-o ajungă. Ferris se luă după ea. Când ajunse pe trotuarul celălalt, ar fi putut s-o prindă din urmă, însă își dădu seama că întârzia în mod inexplicabil. Frumosul ei păr castaniu era coafat cu simplitate și, în timp ce se uita la ea, Ferris își aminti de observația pe care o făcuse odinioară tatăl lui, că Elizabeth avea o „ținută frumoasă”. [...]

Trecuseră opt ani de când Ferris o văzuse ultima oară pe fosta lui soție. Știa că se recăsătorise de mult și că avea copii. În ultimii ani se gândise rareori la ea. [...] Acum Jeannine era iubita lui. Fără îndoială, iubirea pentru fosta soție trecuse de mult. Atunci, de ce zguduirea asta a trupului, zbuciumul sufletului? Inima lui împovărată nu se potrivea deloc cu ziua de toamnă limpede, însorită. Ferris se întoarse brusc și o porni cu pași mari, aproape alergând, înapoi la hotel. [...]

Hotărârea de a-și suna fosta soție a fost impulsivă. Numărul era trecut pe numele soțului, Ray Bailey, și fără să mai stea pe gânduri îl formă. El și Elizabeth își trimiseseră felicitări de Crăciun și, când primise vestea că s-a căsătorit, Ferris îi dăruise o trusă de sculptură. Nu avea niciun motiv să nu o sune. Dar, în timp ce aștepta, ascultând soneria de la celălalt capăt al firului, îl chinua teama.

¹ *vilegiaturist* – persoană aflată în vacanță în afara localității sale de domiciliu

² *drug-store* – (în limba engleză) farmacie

Răspunse Elizabeth; vocea ei cunoscută îi mai tulbură o dată mintea. Fu nevoit să-și repete numele de două ori, dar când înțelese cine o caută, glasul ei păru bucuros. O lămură că se află în oraș doar pentru ziua aceea. Ea îi spuse că aveau bilete la teatru, dar îi propuse să vină la cină mai devreme. Ferris îi răspunse că ar fi încântat. [...]

Așteptându-se să fie întâmpinat de Elizabeth sau chiar de soțul ei, pe care nu și-l putea imagina, Ferris fu surprins când văzu copilul pistruiat, cu părul roșu. Știa că aveau copii, dar refuzase, în sinea lui, să-i admită. Surpriza îl făcu să se retragă un pas, stângaci. [...]

Trecând din hol în salon, o nouă surpriză îl aștepta: soțul. În sinea lui, John nu-l acceptase nici pe el. Bailey era un om masiv, cu părul roșu și cu gesturi măsurate. Se ridică și îi întinse mâna în semn de bun venit.

— Eu sunt Bill Bailey. Îmi pare bine că te cunosc. Elizabeth vine numaidecât. E aproape gata îmbrăcată. [...]

— Billy, vrei te rog să aduci tava aceea cu băuturi de pe masa din bucătărie?

Copilul ascultă imediat și, după plecarea lui, Ferris spuse pe un ton amabil:

— Aveți un băiat minunat!

— Așa credem și noi. [...]

Elizabeth intră, purtând în brațe o fetiță.

— Oh, John, zise ea.

Așeză fetița pe genunchii tatălui.

— Îmi pare grozav de bine că te văd. Sunt teribil de mulțumită că ai putut veni.

Fetița stătea serioasă pe genunchii lui Bailey. Purta o rochie de mătase roz-pal, cu platca împodobită cu trandafiri. O panglică de mătase de aceeași culoare îi strângea la spate buclele bălaie, mătăsoase. Pielea îi era bronzată și ochii căprui, veseli, păreau stropiți cu aur. Când se întinse și puse degetele pe ochelarii cu ramă de baga ai tatălui, el îi scoase și o lăsă o clipă să privească prin ei. [...]

Elizabeth era foarte frumoasă, poate mai frumoasă decât își dăduse el vreodată seama. Părul ei curat, neted, strălucea. Fața era mai caldă, luminoasă și senină. În ambianța familiei avea o frumusețe de madonă.

— Nu te-ai schimbat aproape deloc, zise Elizabeth, dar a trecut mult timp.

— Opt ani.

Mâna lui atinse aproape involuntar părul care i se rărea, în timp ce continuau să-și spună amabilități.

Ferris se simți deodată un spectator, un intrus printre acești Bailey. De ce venise? Pentru el era o suferință. Viața pe care o ducea i se părea atât de singuratică printre sfărâmurile anilor, o coloană fragilă pe care nu se mai putea sprijini nimic. Simțea că nu mai poate îndura atmosfera aceasta de familie.

Se uită la ceas.

— Plecați la teatru?

— E tare urât din partea noastră, zise Elizabeth, dar am promis de mai bine de o lună. Cu siguranță însă, John, că ai să revii pe acasă într-una din zilele astea. Sper că nu ai să devii un expatriat³, nu-i așa?

— Expatriat, repetă Ferris, nu prea îmi place cuvântul.

— Ce cuvânt ți s-ar potrivi mai bine? Întrebă Elizabeth.

El se gândi o clipă.

— Mai curând vilegiaturist.

Ferris se uită din nou la ceas și Elizabeth se scuza încă o dată.

— Măcar să fi știut din timp...

— Rămân doar astăzi în oraș. Am venit pe neașteptate. Știi, *papa* a murit săptămâna trecută.

— *Papa* Ferris a murit?

— Da, la Johns-Hopkins. A zăcut acolo aproape un an. L-am înmormântat acasă, în Georgia.

— Oh, ce rău îmi pare, John! *Papa* Ferris a fost totdeauna o slăbiciune a mea. [...]

Ferris și Elizabeth rămaseră singuri. Tăcerea din primele clipe le arată cât de dificilă era situația. Ferris ceru permisiunea să-și mai umple paharul și Elizabeth puse shakerul de cocktail lângă el, pe masă. Ferris se uită apoi la pianul impozant și observă notele așezate pe suportul lui.

— Cânti tot așa de frumos ca înainte?

— Îmi face încă plăcere.

— Te rog, cântă, Elizabeth!

Elizabeth se ridică îndată. Promptitudinea cu care cânta atunci când era solicitată fusese totdeauna o politețe a ei. Nu se lăsa niciodată rugată, nu se scuza. Acum o îndemna spre pian și graba unei destinderi.

Începu cu un preludiv și o fugă de Bach. Preludiul iradia veselie, întocmai cum o prismă iradiază lumină într-o cameră, dimineața. Prima voce a fugii enunță tema pură și solitară, care se repetă împletindu-se cu vocea a doua și reveni apoi într-o melodie complicată care se desfășura senin, orizontal, cu o măreție calmă. [...]

Pianul reîncepu. Ce era bucată aceasta? Neidentificată, dar cunoscută, melodia limpede zăcuse, dormitând multă vreme în inima lui. Acum îi aducea aminte de alte timpuri, de alte locuri – era bucată pe care o cânta Elizabeth de obicei. Cântecele delicat stârnea un val de amintiri. Ferris se simțea pierdut în vârtejul de

³ *expatriat* – persoană care și-a părăsit țara de origine

năzuințe, conflicte, dorințe contradictorii. Era ciudat că melodia care provocase această tumultuoasă dezordine era atât de senină, de transparentă. Desfășurarea ei fu întreruptă de apariția fetei din casă.

— Ma'am Bailey, am adus la masă.

Chiar atunci când stătea la masă, instalat între amfitrion⁴ și amfitrionă, melodia neterminată continua să-i umbrească buna dispoziție. [...]

— *L'improvisation de la vie humaine*⁵, spuse el. Nimic nu te face mai conștient de improvizația existenței umane decât o melodie neterminată. Sau o agendă veche.

— Agendă? repetă Bailey.

Apoi tăcu rezervat, politicoș.

— Ai rămas același băiat mare, Johnny, spuse Elizabeth, cu o urmă de veche tandrețe. [...]

Mâncară pui fript, budincă de porumb și cartofi cu glazură dulce. În timpul mesei, Elizabeth fu aceea care întreținu conversația atunci când tăcerile se prelungeau. Și astfel se întâmplă că Ferris ajunse să vorbească despre Jeannine.

— Prima dată am întâlnit-o pe Jeannine toamna trecută, în Italia, cam pe vremea aceasta. E cântăreață și are un angajament la Roma. Cred că ne vom căsători curând.

Cuvintele sunau atât de adevărat, atât de inevitabile, încât în primul moment Ferris nu-și dădu seama că spusese o minciună. În anul acela nu vorbise niciodată cu Jeannine despre căsătorie. [...] Era însă prea târziu ca să mai repare minciuna. De altfel, Elizabeth tocmai spunea:

— Mă bucur sincer de vestea asta. Felicitări, Johnny.

El încercă să restabilească adevărul. La Roma, toamna este atât de frumoasă! Înflorită și îmbălsămată. Apoi adăugă:

— Jeaninne are un băiețel de șase ani. Un puști ciudat, care știe trei limbi. Mergem câteodată la Tuileries.

Mințea din nou – se dusese o singură dată cu băiatul în parc. [...] Copilul dorise să meargă și la teatrul de păpuși. Nu le mai rămăsese însă timp, căci Ferris avea o întâlnire la Hotelul Scribe. Îi promisese că vor merge la Guignol⁶ într-o altă după-amiază. Îl dusese pe Valentin o singură dată la Tuileries.

Se auzi gălăgie. Slujnica aduse tortul cu glazură albă, împodobit cu lumânărele roz. Copiii veniră și ei în pijamale. Ferris nu înțelegea încă despre ce e vorba.

— La mulți ani, John, zise Elizabeth. Sufică în lumânări.

Ferris își aminti că era ziua lui de naștere. Lumânările se stinseră pe rând și mirosul de ceară arsă stăruia în cameră. Ferris împlinea treizeci și opt de ani. Venele de la tâmpile i se îngroșaseră și pulsau vizibil. [...]

Ferris îi mulțumi lui Elizabeth pentru masa de aniversare și își luă rămas-bun așa cum se cuvine, iar întreaga familie îl conduse până la ușă. [...]

Privi orașul în noapte, cu atenția încordată pe care o ai când pleci poate fără să te mai întorci. Era singur. Abia aștepta să se vadă în avion și să înceapă călătoria. [...]

La miezul nopții, Ferris traversa Parisul într-un taxi. Era o noapte înnoată și luminile din Place de la Concorde se zăreau învăluite în ceață. [...] Ca întotdeauna, după un zbor peste ocean, simțea cât de bruscă e schimbarea continentelor. Dimineața la New York, noaptea la Paris. Ferris avu conștiința dezordinii din viața lui: o succesiune de orașe, de iubiri trecătoare; și timpul, scurgerea sinistră a anilor, mereu, mereu timpul. [...]

Îi deschise ușa Valentin. Băiețușul era în pijama și purta pe deasupra un halat roșu, prea mare pentru el. Ochii lui cenușii erau umbriți și clipiră în timp ce Ferris pătrunse în apartament.

— *J'attends maman*⁷. [...]

— O să mergem din nou la Tuileries.

Copilul privi în sus și Ferris îl trase aproape de genunchii săi. Își aminti brusc melodia, aria neterminată pe care o cântase Elizabeth. Fără să-și dea seama, amintirea nu mai era pentru el ceva apăsător, aducându-i de data aceasta doar nespusa bucurie a recunoașterii. [...]

— O să mergem mai des la Tuileries – să călărești poneiul. O să ne ducem la Guignol. O să vedem spectacolul cu păpuși și n-o să ne mai grăbim niciodată.

— *Monsieur Jean*, zise Valentin, la Guignol este închis acum!

Din nou, spaima anilor pierduți și a morții. Valentin, sensibil și încrezător, cuibărit încă în brațele sale. Obrazul său atinse obrazul catifelat al copilului și simți mângâierea genelor delicate. Strânse cu disperare copilul în brațe, de parcă un sentiment atât de trecător ca iubirea lui ar fi putut ține în frâu scurgerea timpului.

Traducere din limba engleză de Mirella Acsente și Maria Valer

⁴ amfitrion – gazdă

⁵ *L'improvisation de la vie humaine* – (în limba franceză) Improvizația vieții umane

⁶ *Guignol* – marionetă celebră și teatru de păpuși din Paris, care-i poartă numele

⁷ *J'attends maman*. – (în limba franceză) O aștept pe mama.

A. (2 puncte: 0,5 puncte pentru fiecare răspuns corect)

Scrie, pe foaia de concurs, litera corespunzătoare răspunsului corect.

1. John Ferris locuiește în:

- a. America.
- b. Elveția.
- c. Franța.
- d. Italia.

2. În familia Bailey au părul roșu:

- a. fiul și fiica.
- b. fiul și tatăl.
- c. mama și fiica.
- d. soțul și soția.

3. Când Elizabeth cântă la pian, Ferris este tulburat de:

- a. întreruperea provocată de servirea mesei.
- b. linia melodică pură a preludiului de Bach.
- c. melodia care-i amintește de trecutul lor.
- d. naturalețea cu care aceasta atinge clapele.

4. John Ferris nu a mers cu Valentin la teatrul de păpuși pentru că:

- a. au stabilit să meargă în altă seară.
- b. era la distanță de parcul Tuileries.
- c. îl plictiseau spectacolele de acolo.
- d. trebuia să ajungă la o întâlnire.

B. (4 puncte: 0,5 p. pentru fiecare idee plasată corect)

Stabilește ordinea logică și temporală a următoarelor idei din text, apoi notează pe foaia de concurs doar cifrele corespunzătoare acestora, într-o casetă similară celei de mai jos.

--	--	--	--	--	--	--	--

- 1. Ajuns la Paris, John Ferris resimte rapiditatea schimbării continentelor.
- 2. Atmosfera de familie din casa soților Bailey i se pare lui John Ferris de neîndurat.
- 3. Când se trezește dimineața, John Ferris are impresia că i se va întâmpla ceva.
- 4. Elizabeth îl invită pe John Ferris la cină, pentru că apoi are bilete la teatru.
- 5. Fetita soților Bailey ia ochelarii tatălui.
- 6. John Ferris achită în grabă nota de plată și iese din local.
- 7. Pentru alungarea tăcerilor din timpul mesei, Elizabeth întreține conversația.
- 8. Vorbind despre Valentin, John Ferris afirmă că îl însoțește uneori pe acesta în parc.

C. (12 puncte: 3 puncte pentru răspunsul corect la fiecare dintre cerințe)

Răspunde, pe foaia de concurs, formulând enunțuri, la fiecare dintre cerințele de mai jos.

- 1. Menționează două apelative utilizate în adresarea către Ferris, altele decât „John”.
- 2. Precizează un neadevăr rostit de Ferris în timpul cinei.
- 3. Explică motivul pentru care Ferris este nedumerit de apariția tortului la masă.
- 4. Prezintă semnificația secvenței: „Nimic nu te face mai conștient de improvizația existenței umane decât o melodie neterminată. Sau o agendă veche.”

D. (12 puncte)

Imaginează-ți următoarea situație: la cercul de lectură din școală, discuțați despre textul *Vilegiaturistul* de Carson McCullers. Un coleg afirmă: „John Ferris își dă în sfârșit seama, când ajunge din nou la Paris, care sunt lucrurile importante în viață”.

Redactează un text, de maximum 30 de rânduri, care să reprezinte punctul tău de vedere față de afirmația colegului. În redactarea textului, vei avea în vedere formularea opiniei și a două argumente care să o susțină, în dezvoltarea cărora vei valorifica și textul dat.

SUBIECTUL al II-lea

(20 de puncte)

Andreea: Mărturisesc din capul locului că îmi plac distopiile. Oricând le prefer unor utopii sau unor romane realiste. Dacă ar fi să rezum în câteva cuvinte ideea de distopie din capul meu, aceasta conturează o lume totalitară, în care constrângerile politice și sociale obligă cetățenii să ducă o viață grea, împotriva pornirilor lor firești. Nu trebuie neapărat să se întâmple în viitor. O distopie poate să imagineze și o lume a prezentului și chiar a trecutului. În fond, este o ficțiune. Dar trebuie să surprindă această teroare pe care o simt oamenii în fiecare clipă, respectiv menținerea ei de către o clasă conducătoare privilegiată, care nu se supune aceluiași reguli ca oamenii de rând. Pe scurt, o încălcare fățișă a drepturilor omului.

Matei: În ce mă privește, nu am reușit, încă să citesc un roman distopic suficient de atrăgător și asta m-a făcut să nu simt înclinație către acest gen de proză. Am încercat, este adevărat, cu o singură carte până acum, care însă m-a plictisit îngrozitor. Am înțeles ideea acelei lumi, nici nu era foarte greu să o înțeleg: o societate din viitor, în care oamenii sunt fericiți permanent, pentru că sunt drogați sistematic cu un drog administrat în masă, obligatoriu. Dar modul în care era scrisă cartea m-a dezamăgit. Nu exista parcă nicio acțiune sau era foarte lălăită, autorul (sau naratorul, ca să mă exprim ca la școală) introducea pasaje foarte lungi care păreau că nu au niciun rost în ansamblul acțiunii, se abătea de la ea, pe scurt, m-a plictisit și abia am reușit să o termin, mai mult din ambiție. Nu-mi vine, așadar, să mai încerc alt roman distopic.

Adela: Eu cred că ai nimerit doar peste un roman poate prea stufoș, cu descrieri obositoare. Deși, așa cum l-ai rezumat, pare interesant. Problema este, probabil, că unele distopii, mai ales cele scrise cu zeci sau sute de ani în urmă, sunt mai puțin concentrate pe acțiune, ea pierzându-se în tot felul de detalii și discuții filozofice sau în descrieri prea lungi. Dar scriitorii mai moderni pun în prim-plan acțiunea, așa că multe romane distopice sunt așa de captivante, încât nu le poți lăsa din mână. De exemplu, am citit romanul *Povestea slujitoarei* de Margaret Atwood într-o singură noapte. Tensiunea acelor lumi în care majoritatea personajelor sunt manipulate prin forță și nu îndrăznesc să se revolte, mie mi se pare că este o sursă de adrenalină pură.

Dan: Sunt de acord cu Andreea și cu Adela, dar aș adăuga, totuși, că tensiunea și suspansul nu vin, cel puțin în romanele pe care le-am citit eu, dinspre ceea ce îndură majoritatea personajelor acestor societăți distopice, în care adesea această majoritate nici nu este conștientă că trăiește într-o lume a terorii, nedreaptă, pentru că doar pe aceasta o cunosc și li se pare unica variantă posibilă. Tensiunea, în schimb, vine de la personajele care se desprind dintre celelalte și înțeleg cumva că lumea lor este defectă, așa că uneori se revoltă, altelei încearcă fie să o schimbe, fie să evadeze din ea. Deci, de la personajele care se revoltă sau care uneltesc planuri secrete de răsturnare a regulilor acestor lumi.

Oлга: Ai dreptate, Dan! Și cred că Matei a citit un roman în care această împotrivire la rigorile unei lumi nedrepte a fost prea puțin evidențiată în acțiune, altfel nu-mi explic cum te-ai putea plictisi citind un roman distopic. Dar mă întreb, totuși, de ce ne plac mai mult aceste povești în care domină răul, din care lipsește libertatea, în care nedreptatea este la rang de lege și brutalitatea ține loc de pedeapsă? Îmi place să cred, dacă mă gândesc mai bine, că ceea ce ne atrage la ele nu este răul, ci lupta împotriva lui pe care o duc câțiva oameni curajoși. Chiar dacă, uneori, se întâmplă să nu câștige, lăsându-ne cu un gust amar sau cu lacrimi în ochi.

A. (8 puncte: 2 puncte pentru fiecare răspuns corect)

Formulează, în enunțuri, răspunsuri la fiecare dintre cerințele de mai jos.

1. Transcrie un fapt și o opinie, identificate în replica Adelei.
2. Precizează două acțiuni la care pot recurge personajele din distopii, pentru a schimba lumea, identificate de Dan.
3. Menționează care este elementul de atracție pe care îl conțin distopiile, în opinia Olgăi.
4. Prezintă în ce constă încălcarea drepturilor omului în distopii, valorificând una dintre replicile date.

B. (12 puncte)

Crezi că distopiile pot fi considerate narațiuni care dezvoltă spiritul democratic? Motivează-ți răspunsul, într-un text de cel mult 20 de rânduri.

SUBIECTUL al III-lea

(10 puncte)

(Se vor acorda câte două puncte pentru cerințele 1 și 2, respectiv șase puncte pentru cerința 3.)

Formulează răspunsuri la fiecare dintre cerințele de mai jos, referitoare la textul multimodal dat.

1. Menționează, într-un enunț, rolul utilizării culorii dominante în afiș.
2. Prezintă, în enunț, mesajul pe care îl transmite secționarea literelor „e” și „a” din sloganul campaniei promovate de afișul dat.
3. Explică, într-un text de cel mult 15 rânduri, relația dintre desenul din dreapta afișului și sloganul campaniei.

**Dăruiește timp,
donează sânge!**

19-21 mai 2017, orele 9:00-13:00

Esplanada Sud - intrarea principală

www.sun-plaza.ro Sun Plaza Shopping Center

REGINA MARIA
SPITALUL DE TRANSILVANIA

Asociația Națională de Sângere
ROMÂNIA

Centrul de Sângere pentru Viață

Asociația React